

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Gabrielou Bašnou v právní věci

žalobce: **A. D.**, nar. X
st. příslušnost M.
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
sídlem Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2026, č.j. KRPA-281553-28/ČJ-2025-000022-ZZC,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou k poštovní přepravě dne 26. 2. 2026 a doručenou Městskému soudu v Praze dne 3. 3. 2026 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle §

124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění na dobu 30 dní ode dne vydání tohoto rozhodnutí.

I. Žalobní body

2. Žalobce v úvodu žaloby nejprve v obecné rovině vyjmenoval žalobní body, v nichž spatřoval nezákonnost a nepřezkoumatelnost odůvodnění napadeného rozhodnutí, a to (i) absenci zohlednění individuální situace žalobce; (ii) nedostatečné odůvodnění upřednostnění institutu zajištění před aplikací zákonných alternativ; (iii) nepřiměřenost doby zajištění vzhledem k okolnostem případu; (iv) zmatečnost.
3. Žalobce k námitce nedostatečného odůvodnění upřednostnění aplikace institutu zajištění před využitím zákonných alternativ zvláštních opatření za účelem vycestování zdůraznil, že institut zajištění má být uplatňován po řádné úvaze a toliko jako krajní prostředek (*ultima ratio*) za situace, kdy nelze přistoupit k uložení zákonné alternativy dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Upozornil, že v důsledku zajištění dochází k praktickému zbavení osobní svobody zajištěné osoby; tudíž je nutno trvat na tom, aby správní orgány šetřily podstatu základních lidských práv dotčených osob v souladu s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Žalobce namítal, že úvahy žalovaného vedoucí k prodloužení jeho zajištění jsou zcela nedostatečné, jednostranné a účelové, jelikož k jeho zajištění bylo přistoupeno jen na základě nelegálnosti jeho vstupu a pobytu na území České republiky. Žalobce připustil, že tímto jednáním porušil zákon, ale současně je třeba přihlédnout k tomu, že např. Úmluva o postavení uprchlíků s případy nelegálního vstupu na území států počítá a požaduje, aby od uprchlíků nebylo takové (tj. stejné) jednání penalizováno. Byť žalobce nebyl uznán za uprchlíka a žádost o mezinárodní ochranu podal později, nesouhlasil s aplikací zajištění pouze na základě této jedné skutečnosti; navíc jež není u žadatelů o mezinárodní ochranu ničím ojedinělým. Upozornil na to, že žalovaný nesplnil svou povinnost řádně zjistit skutkový stav věci, jelikož nepřihlédl k okolnostem svědčícím v jeho prospěch; tudíž věc nebyla žalovaným vyhodnocena komplexně. Žalovaný se totiž konkrétně k možnosti žalobce oznámit adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou změnu oznámit následující pracovní den a ve stanovené době se na adrese zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, nedostatečně vyjádřil jen tak, že se neztotožňuje s tím, že by žalobce tuto povinnost splnil. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2020, č. j. 7 Azs 417/2019-60, žalobce dovodil, že žalovaný nesprávně považuje zajištění za primární prostředek aplikace a zvláštní opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců naopak jen za druhotné alternativy.
4. Žalobce dále k námitce zmatečnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí, a rovněž tak k námitce nedostatečnosti individuálního posouzení okolností svého případu poukázal na to, že po celé správní řízení plně s žalovaným spolupracuje, sdělil mu své jméno a příjmení, datum a místo narození, místo trvalého pobytu, státní příslušnost, při zadržení nekladl odpor a na dotazy odpovídal pravdivě. Dovodil proto, že se žalovaným po celé správní řízení plně spolupracoval a poskytoval mu součinnost, tudíž byl přesvědčen, že žalovaný měl správně i tuto jeho součinnost v napadeném rozhodnutí v jeho prospěch zohlednit, což se nestalo.

5. Žalobce navrhl soudu zrušit napadené rozhodnutí a současně požádal o přiznání odkladného účinku žalobě, jelikož v opačném případě by mu vznikla nepoměrně větší újma.

II. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný shrnul průběh předchozích správních řízení vedených se žalobcem jak ze strany žalovaného, tak Ministerstva vnitra a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Odmítl uplatněné žalobní námitky a zdůraznil, že dospěl ke správnému závěru, že na straně žalobce neexistují dlouhodobé překážky, které by jej znemožňovaly vyhostit. Poukázal na to, že žalobce na území České republiky pobýval nelegálně a nerespektoval povinnosti, jež mu vyplývaly z rozhodnutí ve věci předchozích správních vyhoštění, což měl za negativní jev ohrožující zájem státu na tom, aby byly dodržovány právní předpisy a aby se na území České republiky zdržovali cizinci, kteří dané normy dodržují. K námitce žalobce, že žalovaný opomněl přihlédnout a hodnotit ve prospěch žalobce jím poskytnutou součinnost ve správním řízení, žalovaný upozornil na to, že aby bylo lze v dané věci hodnotit součinnost žalobce, musela by tato být dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců jím poskytnuta jednak při realizaci zvláštních opatření za účelem vycestování a současně za splnění podmínky neexistence důvodné obavy, že by se cizinec vyhýbal případnému výkonu správního vyhoštění. Žalobce však v dané věci setrval neoprávněně na území České republiky, ač si byl své povinnosti vycestovat dobře vědom, tímto jednáním naopak žalobce prokázal neúctu a nevoli respektovat právní předpisy České republiky a sám tak zapříčinil stav nedůvěryhodnosti na jeho straně. Žalovaný proto s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, konstatoval, že pro možnost využití zákonných alternativ zvláštních opatření za účelem vycestování v případě žalobce absentovala především tzv. objektivní složka možnosti jejich uložení, jelikož v případě žalobce byla shledána důvodná obava, že by se případnému výkonu správního vyhoštění vyhýbal.
7. K výtce žalobce, v níž nesouhlasil se stanovenou délkou doby zajištění 30 dnů, žalovaný vysvětlil, že tato byla určena s ohledem na předpokládanou složitost přípravy výkonu správního vyhoštění, zejména je dána potřebou zabezpečit přepravní doklady.
8. Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl.

III. Obsah správního spisu

9. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 21. 12. 2024 nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace vydané Policií ČR, Odborem cizinecké policie Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 10. 12. 2024, č. j. KRPA-382362/ČJ-2024-000022-SV, s dobou zákazu pobytu na 30 měsíců. Žalobci byla zároveň stanovena doba k vycestování z území smluvních států do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce však z území ČR nevycestoval a od 6. 1. 2025 se zde nacházel neoprávněně, tj. v rozporu se zákonem.

10. Z úředního záznamu žalovaného ze dne 5. 9. 2025, č. j. KRPA-281553-1/ČJ-2025-000022-ZZC, vyplynulo, že žalobce byl kontrolován hlídkou Policie ČR dne 5. 9. 2025 v obvodu městské části Praha 5, přitom bylo z jeho cestovního dokladu zjištěno, že nemá žádné vízum opravňující jej k pobytu na území ČR; následnou lustrací bylo potvrzeno, že se žalobce zdržuje na území ČR v rozporu se shora zmíněným rozhodnutím o správním vyhoštění, což žalobce nepopíral. Proto byl téhož dne zajištěn a omezen na osobní svobodě (viz úřední záznam o zajištění cizince ze dne 5. 9. 2025, č. j. KRPA-281553-2/ČJ-2025-000022-ZZC).
11. Při podání vysvětlení dne 5. 9. 2025 žalobce uvedl, že rozhodnutí ze dne 10. 12. 2024, č. j. KRPA-382362/ČJ-2024-000022-SV, převzal, rozuměl mu, ale že na jeho základě úmyslně nevcestoval, jelikož nechtěl; žalobce totiž chce na území ČR dále pracovat a pobývat, naopak na území Moldávie odmítl dobrovolně vcestovat. Uvedl, že bydlí v pronajatém bytě v P. s dalšími kamarády, adresu si nepamatoval, v ČR nemá hlášeno bydliště, nemá doručovací adresu, nemá ani označenu poštovní schránku či zvonek; potvrdil, že v ČR není kontaktní. Finanční prostředky na obživu si obstarává pracemi na stavbách bez povolení k zaměstnání a bez živnostenského oprávnění. Zopakoval, že vcestovat z ČR nechce, byt v M. může bydlet, je to pro něj bezpečná země, naposledy tam byl v roce 2024. V ČR nemá žádné společenské, rodinné či kulturní vazby a připustil, že nedisponuje majetkem či peněžními prostředky, a to ani ve výši potřebné k vcestování. (viz Protokol o podání vysvětlení ze dne 5. 9. 2025, č. j. č. j. KRPA-281553-9/ČJ-2025-000022-ZZC).
12. Na základě uvedeného vydal žalovaný dne 5. 9. 2025 rozhodnutí o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců (č. j. č. j. KRPA-281553-10/ČJ-2025-000022-ZZC), které mu bylo předáno dne 5. 9. 2025. Tímto rozhodnutím byla stanovena doba jeho zajištění na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce dne 10. 9. 2025 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, vydalo dne 12. 9. 2025 Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, rozhodnutí o jeho zajištění do 28. 12. 2025 podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (č. j. OAM-1017/BA-BA07-BA06-Z-2025), které nabylo právní moci dne 16. 9. 2025. Následně bylo zajištění žalobce Příkazem k ukončení zajištění podle § 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců dne 16. 9. 2025 ukončeno (příkaz k ukončení zajištění ze dne 16. 9. 2025, č. j. KRPA-281553-23/ČJ-2025-000022-ZZC). Dne 31. 10. 2025 bylo vydáno rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany žalobci (č. j. OAM-1017/BA-BA07-ZA03-2025), jelikož dne 11. 11. 2025 podal žalobce žalobu proti rozhodnutí o neudělení azylu a již byl zajištěn po dobu 128 dnů, z maximální délky soudního řízení tak zbývalo 13 dní, které zároveň spadaly do maximální lhůty pro zajištění žalobce v délce 180 dní, vydalo Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, dne 22. 12. 2025 rozhodnutí o zajištění žalobce do 15. 1. 2026 podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (č. j. OAM-1017/BA-BA07-VI-15-PZ-2025). Dne 9. 1. 2026 vydalo Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění žalobce v Zařízení pro zajištění cizinců, a to do 8. 3. 2026 podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (č. j. OAM-1017/BA-BA07-VI-15-PZ2-2025). Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 4. 2. 2026 pod sp. zn. 33 Az 34/202 zamítl žalobcovu žalobu proti rozhodnutí žalovaného ve věci neudělení mezinárodní ochrany v ČR, rozsudek nabyt právní moci dne 10. 2. 2026, o čemž se žalovaný dozvěděl dne 17. 2. 2026.

13. Následně žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí, jež odůvodnil tak, že po zhodnocení dosavadního chování žalobce dospěl k závěru, že existuje důvodná obava, že i nadále nebude respektovat rozhodnutí správních orgánů. Vysvětlil, že volba mírnějších opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se nebude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. V daném řízení však bylo zjištěno, že žalobce by neplnil dle § 123b písm. a) zákona o pobytu cizinců stanovenou povinnost oznámit policii adresu místa a zdržovat se tam, neboť žádnou hlášenou či doručovací adresu nemá, nemá ani označenou poštovní schránku či zvonek, na území ČR je tak nekontaktní. K finanční záruce dle § 123b písm. b) zákona o pobytu cizinců bylo zjištěno, že žalobce nemá majetek ani finanční prostředky, není nikdo, kdo by kauci mohl složit, do doby vydání rozhodnutí žádná kauce nabídnuta ani složena nebyla. Žalovaný neshledal v dané věci aplikovatelnou ani alternativu dle § 123b písm. c) a d) zákona o pobytu cizinců, tj. žalobcovu spolupráci s policií, jelikož s ohledem na pobytovou historii žalobce, jelikož tento po celou dobu vedení řízení úmyslně a opakovaně odmítá opustit území ČR, a to i v době svého neoprávněného pobytu, nelze tudíž reálně očekávat, že by se zdržoval v místě určeném policií či se na policii osobně hlásil. Žalovaný stanovil v napadeném rozhodnutí délku trvání zajištění na dobu 30 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Vysvětlil, že žalobci je potřeba obstarat přepravní doklady, kdy ředitelství jako příslušný orgán dle § 163 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčené státy, a komunikuje s domovským státem o vzetí zpět cizince, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 30 dnů, tudíž stanovená lhůta je přiměřená. Dále žalovaný v případě žalobce konstatoval i absenci překážky trvalé povahy, která by zabráňovala jeho vyhoštění. V této souvislosti žalovaný s poukazem na předchozí rozhodnutí o vyhoštění žalobce ze dne 10. 12. 2024 a vysvětlení v úředním záznamu ze dne 5. 9. 2025 akcentoval, že žalobce sám potvrdil, že na území ČR nemá žádný majetek ani osobní, rodinné či kulturní vazby, jelikož zde nemá žádné rodinné příslušníky či jiné osoby, s nimiž by žil ve společné domácnosti, příp. o které by pečoval. Žalovaný tak shrnul, že napadené rozhodnutí je zcela přiměřené z hlediska eventuálních zásahů do rodinného či společenského života žalobce. Naopak vydání napadeného rozhodnutí měl za je plně v souladné s veřejným zájmem na vyhoštění žalobce. Zároveň akcentoval, že žalobce sám zcela negoval, že by byl v zemi původu vystaven nebezpečí dle § 179 zákona o pobytu cizinců.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jelikož účastníci řízení v zákonné pětidenní lhůtě po podání žaloby nenavrhli projednání věci při ústním jednání a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
15. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora ze dne 8. 11. 2022, Staatssecretaris

van Justitie en Veiligheid, C-704/20 a C-39/21, soud z úřední povinnosti přezkoumal i podmínky zákonnosti zajištění žalobcem nenamítané. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

16. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie, Islandskou republikou, Lichtenštejnským knížectvím, Norským královstvím nebo Švýcarskou konfederací zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*
17. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
18. Zvláštní opatření za účelem vycestování představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 7. 12. 2011, č. j.: 1 As 132/2011-51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a že neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Možnost aplikace tohoto opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování cizince dle § 123b odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců; toto ohrožení bude rozdílné s ohledem na typově odlišné případy důvodů zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit. Možností uložení některého ze zvláštních opatření se žalovaný podrobně zabýval na stranách 5 až 6 napadeného rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že by takový postup nebyl účelný, a to zejména s ohledem na žalobcovo dlouhodobé a opakované nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění, které demonstruje jeho postoj k právnímu řádu České republiky. Žalobce výslovně odmítl vycestovat z České republiky, neboť zde chce zůsta; sám uvedl, že nedisponuje finanční hotovostí ke složení finanční záruky, ani se na území nenachází osoba, která by za něj mohla záruku složit, do doby vydání rozhodnutí nebyla žádná záruka nabídnuta. Žalobce nectil zákony České republiky, nerespektoval povinnosti mu uložené, je bez finančních prostředků a bez přihlášeného bydliště v České republice. Žalobce sám nemá snahu svou situaci řešit, bydlí v bytě, jehož adresu nezná, potvrdil, že nemá označenou poštovní schránku ani zvonek, čímž se stal nedosažitelným pro účely

případné policejní kontroly. Na základě toho žalovaný správně dovodil, že nelze očekávat, že by žalobce řádně plnil povinnosti mu uložené. Soud tedy přisvědčuje závěru žalovaného, že za této situace by uložení zvláštních opatření podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců nesplnilo kýžený účel, neboť pro nezměněný postoj žalobce trvá důvodná obava, že by uložení takového zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění. Soud k tomu doplňuje, že v daném případě se nejedná o porušení zásady proporcionality nebo zásady minimalizace zásahů do osobní svobody cizince. Nejde totiž o standardní situaci, kdy postačuje vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, na jehož základě cizinec z území vycestuje (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2011, č. j.: 1 As 132/2011-51), což lze dovodit z žalobcovy pobytové historie. Žalobce svým předchozím chováním, kdy úmyslně odmítá vycestovat z území ČR, oslabil svou důvěryhodnost, a tak nelze očekávat, že by poskytoval správním orgánům potřebnou součinnost při vycestování, natož pak, že by z území České republiky vycestoval sám dobrovolně. Žalobce se tedy mylí, pokud dovozuje splnění zákonné podmínky součinnosti ze svého jednání spočívající v tom, že správním orgánům uvedl své pravé jméno a příjmení, odpovídal na dotazy a nekladl při zatýkání odpor. Taktéž soud nevešel na výtku žalobce, že jeho nelegální pobyt lze podřadit pod zákonem uznané jednání uprchlíků; soud akcentuje, že již z logiky věci, pokud žalobci nesvědčí postavení uprchlíka (což sám potvrdil) není oprávněn se dovolávat stejného zacházení jako osoba v postavení uprchlíka, natož se dovolávat stejného zacházení či výkladu a aplikace právních předpisů a úmluv upravující práva uprchlíků v jeho prospěch. Soud tedy má shodně se žalovaným za to, že pro naplnění účelu správního vyhoštění žalobce, je v daném případě nutné využít institutu prodloužení zajištění. Námitka žalobce, že v daném případě nebyly dány důvody pro jeho zajištění a že mělo být přistoupeno k uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování cizince, tak není důvodná. Žalobce dlouhodobě nerespektuje správní vyhoštění, v minulosti byl již zajištěn, přesto nadále vědomě porušuje právní řád a odmítá vycestovat; zároveň nezná adresu, kde bydlí, nemá označenu schránku, jeho dosažitelnost je pro příslušné orgány proto velmi nejistá; nemá zde ani žádný majetek a ani žádné osobní, rodinné či kulturní vazby. S ohledem na shora uvedené má soud za nedůvodnou i námitku žalobce, že žalovaný přistoupil k vydání napadeného rozhodnutí toliko na podkladě jeho nelegálního pobytu v ČR, neboť jak shora uvedeno žalovaný zjišťoval a náležitě hodnotil veškeré, v úvahu připadající skutkové okolnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci. Soud konstatuje, že žalovaný poté, co dostatečným způsobem zjistil skutkový stav věci, formuloval v odůvodnění napadeného rozhodnutí své právní závěry zcela konkrétním, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem, když odůvodnil, proč přistoupil k zajištění žalobce za účelem jeho správního vyhoštění a proč nebylo užito mírnějšího opatření. Zároveň soud neshledal, že by úvahy žalovaného při hodnocení jednání žalobce byly jednostranné či účelné v neprospěch žalobce, dle názoru soudu žalovaný přihlédl ke všem zjištěným skutkovým okolnostem, které, jak soud ověřil, vyplývají ze správního spisu. Soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí neshledal žádné pochybení, které by mělo za následek nezákonnost či nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Soud nepřehlédl, že žalobce namítal zmatečnost napadeného rozhodnutí; nicméně tuto námitku žalobce formuloval v ryze obecné rovině, aniž by konkrétně uvedl, v jakých tvrzeních žalovaného spatřuje zmatečnost jeho odůvodnění; soud má naopak odůvodnění napadeného rozhodnutí za logické a pečlivě vypracované. Soud tedy zmatečnost odůvodnění napadeného rozhodnutí neshledal, taktéž námitky žalobce označující

napadené rozhodnutí za nezákonné či nepřezkoumatelné soud vyhodnotil jako zcela nedůvodné.

19. Soud se dále zabýval námitkou žalobce, že doba trvání prodloužení zajištění byla v žalobcově případě stanovena v rozporu se zákonem, a i v tomto případě dospěl k závěru, že námitka není důvodná. Z rozsudku NSS ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79, plyne, že hlavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění, proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění, resp. o jeho prodloužení, uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti. Žalovaný stanovil v napadeném rozhodnutí délku trvání zajištění na dobu 30 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, podrobně rozvedl, jak dlouho budou jednotlivé kroky přibližně trvat (viz bod 13 tohoto rozsudku). Žalovaný na straně 6 napadeného rozhodnutí komplexně popsal postup, který je nutné k výkonu správního vyhoštění učinit, soud na tento popis v podrobnostech odkazuje. Stanovená doba je přitom též v souladu s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který stanovuje limity pro dobu zajištění cizince, a to na 180 dní. Takto odůvodněná délka zajištění je zcela přezkoumatelná a přiměřená, a to s ohledem na kvalifikovaný odhad žalovaného doby potřebné k vyřízení všech nezbytných záležitostí (vystavení přepravního dokladu, zajištění průvozu a eskorty žalobce, zajištění letenky atd.). K tomu soud poznamenává, že se jedná o odhad budoucích nezbytných kroků, kdy žalovaný stěží může být z hlediska časové specifikace jednotlivých kroků konkrétnější. S ohledem na uvedené soud uzavírá, že zajištění bylo stanoveno na dobu v rámci zákonem stanoveného rozmezí, a zároveň na dobu nejnutnější s ohledem na kvalifikovaný a přezkoumatelným způsobem uvedený časový odhad kroků nezbytných k dosažení cíle zajištění, tj. správního vyhoštění žalobce. I tato námitka je tak nedůvodná.
20. Lze shrnout, že všechny podmínky vyžadované zákonem o pobytu cizinců pro vydání napadeného rozhodnutí byly v případě žalobce naplněny, nebyly indikovány žádné překážky v realizovatelnosti správního vyhoštění žalobce, nebylo možné použít mírnějších opatření, přičemž použití daného institutu zajištění nebylo v případě žalobce nepřiměřené, stanovená délka zajištění nepřesahovala zákonné rozmezí a byla dostatečně odůvodněna.
21. S ohledem na výše uvedené závěry soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.
23. Soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť o žalobě soud rozhodl bez zbytečného odkladu po obstarání podkladů nutných pro rozhodnutí, do 7 pracovních dnů od doručení správního spisu a zároveň ve lhůtě 30 dnů od podání žaloby ve smyslu § 73 odst. 4 s. ř. s., a to tak, že žaloba byla zamítnuta. Případný odkladný účinek přitom působí jen do skončení řízení před soudem. V této situaci by tedy již rozhodování o odkladném účinku žaloby bylo bezpředmětné. (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021 č.j. 1 Azs 95/2021-25).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem provedla S. K.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. března 2026

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem provedla S. K.